

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119220626
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119220626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. O. A. XXX, XXX XX O. G. Z., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému O. R. A., A., so sídlom O. XX, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 344,19 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/274/2019-69 zo dňa 29. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 300,- Eur a vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania s jeho upresnením, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 300 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietá.

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX uzavreli strany formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXXXX, ktorou bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, avšak reálne jej bola vyplatená suma 1.350,- Eur, keďže započítaný bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- Eur. Zároveň strany uzatvorili samostatnú Dohodu o poskytovaní služieb, ktorej predmetom bolo zo strany žalovaného informovanie žalobkyne o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópií, druhá upomienka zdarma, podpora callcentra, a to všetko za odplatu vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Dňa 04.08.2017 podala žalobkyňa žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok. Rozsudkom

č.k. 19Csp/186/2017-55 zo dňa 14.01.2019 súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 344,19 Eur s úrokmi z omeškania a zároveň určil, že zmluvná podmienka ohľadom poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľná, pretože nie je zrejmé čomu má slúžiť, predstavuje viac ako 100% z istiny poskytnutého úveru a preto neprimeraným spôsobom navyšuje odplatu za poskytnutie úveru. V súvislosti s Dohodu o poskytovaní služieb uviedol, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá môže viesť k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia, čo spôsobuje taktiež značnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Žalobkyňa voči žalovanému uplatnila aj ďalší nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 663,10 Eur, pričom súd rozsudkom č.k. 9Csp/219/2019-53 zo dňa 20.01.2020 tejto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Z uvedeného rozsudku však vyplýva, že mu predchádzalo konanie vedené na súde pod sp. zn. 32Csp/81/2017, síce taktiež o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ale vo vzťahu k celkom inej zmluve o revolvingovom úvere, konkrétne išlo o zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy so žalovaným mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, domnieval sa, že významné pre posúdenie jeho výšky je to, o aké závažné porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. V danom prípade súd nepovažoval zistené nedostatky v úverovej zmluve za vážne, keďže v zmluve bol uvedený počet splátok, pričom niektoré súdy tento údaj považujú za dostatočný pre stanovenie konečnej splatnosti úveru. Podobne aj poplatok za poskytnutie úveru možno považovať za bežnú prax bankových aj nebankových subjektov pri zmluvách. Za závažné porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky však považoval to, že jej bola nanútená Dohoda o poskytovaní služieb, ktorú vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v predchádzajúcom súdnom rozhodnutí. Za poplatok dohodnutý v spornej dohode nebolo žalobkyni ponúknuté reálne protiplnenie, naviac musela ho zaplatiť bez toho, aby bolo vôbec isté, či v budúcnosti využije tieto služby a navyše aj výšku odmeny si musela vypočítať sama. Ide nepochybne o nekalú obchodnú prax žalovaného, pretože neexistuje žiadny rozumný dôvod preto, aby celková odmena za danú službu nebola v zmluve určená konkrétnou sumou. Nepochyboval o tom, že ak by si bol spotrebiteľ vedomý skutočnej výšky odmeny za ponúkané služby o ktorých nemôže vedieť, či ich v budúcnosti využije, nepochybne by nemal záujem o tieto služby, ktoré nezodpovedajú tak vysokej odmene. Navyše konštatoval, že žalovaný v skorších zmluvách o spotrebiteľskom úvere mal priamo v zmluve o úvere zakomponovanú obdobnú zmluvnú podmienku s názvom Dohoda o poskytnutí služby, ktorá sa týkala možnosti odkladu troch mesačných splátok za splnenia ďalších podmienok, a to za odplatu, pričom mnohými súdnymi rozhodnutiami bola už táto zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. Po zohľadnení uvedených skutočností, vrátane toho, že určitá forma zadosťučinenia bola už žalobkyni poskytnutá aj právoplatnosťou rozsudku vo veci 19Csp/186/2017, preto považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- Eur, ktoré naplní funkciu satisfakcie pre žalobkyňu, ako aj sankcie pre žalovaného. Žalobe vyhovel len v tejto časti a vo zvyšku z uvedených dôvodov žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v danom prípade závisela výška prisúdenej istiny od úvahy súdu, a preto vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z tohto dôvodu jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Záverom uviedol, že nezistil žiaden dôvod pre aplikáciu § 257 zákona č. 160/2015 Z. z., ktorý možno použiť len výnimočne.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v rozsahu výrokov I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by sumu 300,- Eur ako primerané finančné zadosťučinenie odôvodnili, pričom súd prvej inštancie síce poukazuje na neplatnosť dohody, avšak vo vzťahu k priznanému nároku nie je zrejmé, aké konkrétne okolnosti zvažil a na základe akých skutočností a ich posúdenia dospel k záveru o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tak rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné. V tomto smere poukázal na § 220 ods. 2 C.s.p., ako aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej

inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že podľa jej názoru sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými relevantnými otázkami skutkového a právneho charakteru, čím rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Poukázala na to, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Základným konaním na ktoré nadväzuje jej žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bolo konanie vedené na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 19Csp/186/2017, v ktorom bola ako spotrebiteľka úspešná. Čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, a tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať a ani zužovať. Zároveň dala do pozornosti trend v rozhodovacej praxi v súvislosti s obohatením dodávateľa alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľov. Osobitne dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu odvolacích trov.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne ďalej nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaný nenamieta existenciu splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ale namieta len súdom prvej inštancie priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd preto len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v uvedenej časti dopĺňa, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) je jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon tak nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Z tohto ustanovenia tiež nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv.

13. K námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k stanoveniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že túto námietku nebolo možno hodnotiť ako dôvodnú, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 17. odôvodnenia) súd prvej inštancie jasne a zreteľne uviedol skutočnosti, ktoré v predmetnom prípade vzal do úvahy pri

posudzovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Následne posudzoval intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobkyne, avšak len posudzovaním zistených nedostatkov v základnom konaní.

14. Odvolací súd sa na tomto mieste stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že v prípade Dohody o poskytovaní služieb došlo k závažnému porušeniu práva žalobkyne, a v tomto smere v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v tomto smere (bod 19. odôvodnenia). Na strane druhej sa však odvolací súd nemohol stotožniť s tým, že súd prvej inštancie nepovažoval za dostatočne vážne zistené nedostatky v úverovej zmluve a na zdôvodnenie uvedeného názoru odkázal len na rozhodovacia činnosť niektorých iných súdov ako aj na to, že poplatok za poskytnutie úveru možno považovať za bežnú prax. Odvolací súd zdôrazňuje, že závery o zistených nedostatkoch v úverovej zmluve v základnom konaní mali v konečnom dôsledku ten následok, že uzatvorená zmluva bola postihnutá fikciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pričom vzhľadom na preplatenie poskytnutého úveru žalobkyňou bol potom žalovaný zaviazaný v základnom konaní na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa ako spotrebiteľka tak na uzatvorenú zmluvu zaplatila žalovanému viac a v prípade, aj by sa v základnom konaní nedomáhala vydania bezdôvodného obohatenia, bola by ukrátená uvedenú sumu, ktorú na poskytnutý úver preplatila. Uvedené skutočnosti tak v konečnom dôsledku mali za následok to, že žalobkyňa bola v základnom konaní úspešná a ďalej sa mohla samostatnou žalobou domáhať aj práva na primerané finančné zadosťučinenie. Z týchto dôvodov je preto podľa názoru odvolacieho súdu nepovažovanie uvedených nedostatkov za vážne nesprávne.

15. Súd prvej inštancie tiež správne prihliadol na subjektívny prístup žalovaného, ktorý aj napriek právoplatným súdnym rozhodnutiam naďalej používa zmluvnú podmienku, ktorú však zahrnul do samostatnej zmluvy snažiac sa tým vyhnúť aplikácii príslušného ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo možno aj podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť ako ďalšiu závažnú okolnosť majúcu dopad na posudzovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno konštatovať správnosť záverov súdu prvej inštancie, tak čo do základu uplatneného nároku, ako aj do posúdenia výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Rovnako aj odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma 300,- Eur bude dostatočná a splní funkciu tak satisfakčnú, ako aj sankčnú.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

18. Napriek tomu, že žalovaný v odvolaní voči výroku III. o trovách konania neuviedol dôvody, pre ktoré tento výrok považuje za nesprávny, odvolací súd zohľadňujúc skutočnosť, že ide o súvisiaci výrok, preskúmal aj jeho správnosť.

19. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

20. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

21. Zásada úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže

mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (ku tomu pozri napr. KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018 a Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

22. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobkyne na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadosťučinenia. Podanou žalobou si žalobkyňa nárokovala na zaplatenie finančného zadosťučinenia v sume 344,19 Eur, avšak po preskúmaní všetkých okolností prípadu považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- Eur. Žalobkyňa tak bola podaním žaloby čo do základu úspešná, otázna bola len výška priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu. Z vyššie uvedených skutočností tak vyplýva, že aj v tomto smere bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.

23. Pokiaľ teda ide o vecne správny výrok o trovách prvoinštančného konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

24. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).